

var bleven Vidne til, at Herremanden gennemprygledde hans Fader med sin Stok. For tusinde Gang saae han Scenen for sig: de store lergraa Marker, den krumbøjede Fader ved Ploven, de dampende Heste, den unge Junkers gule Stok, Faderens ynkelige Mine, hans løftede Arm, hans bedende Hundeblik, . . . Erindringen stod indbrændt i hans Sjæl som et Slavemærke. Han havde hin Dag knyttet sin Drengahaand og svoret en dyr Ed. Men istedetfor den Oprejsning for ham selv og hans Stand, han havde haabet paa og i alle disse Aar kæmpet for, var Lydigheden blot Dag for Dag bleven større og Underdanigheden mere krumrygget.

Han havde nu besluttet endelig at opgive Kampen. Der var ikke noget at udrette med et Folk, der i alle Forhold syntes at have taget til Valgsprog: Jo galere, jo bedre! Naar han ikke desmindre havde bedet om Ordet her, var det blot for endnu en allersidste Gang at lette sit Hjerte og bringe sine fordums Venner og Meningsfæller en velment lille Afskedssalut.

Hans Tilsynekomst paa Talerstolen vakte straks ingen synderlig Opmærksomhed. Han var en ukendt Person for Størsteparten af Forsamlingen, og hans besindige, ja drævende Maade at udtrykke sig paa fremkaldte til en Begyndelse nogen Utaalmødighed hos Tilhørerne. Men efterhaanden begyndte man at lytte. Hvad var det? Manden talte jo om Politik, om Statskupet og Frihedsbevægelsernes Undertrykkelse . . .

Der blev Uro i Salen. Man saae med ængstelige Blikke hen paa Ministeren og derfra op paa den myndige Ordstyrer, der da ogsaa havde rejst sig med Haanden paa Klokken, parat til at skride ind.

I det samme snoede Væveren kattesmidigt sin Tale ind paa det foreliggende Emne: Forestillingen om det hinsidige Liv og de evige Helvedsstraffe.

Men neppe havde Forskrækkelsen sat sig, og Ordstyreren igen taget Plads paa sin Stol, før han atter var paa forbudne Veje. Han gav sig til at tale om Smaafolks Alderdomsforsørgelse, om Almuens Undervisning og det forældede Fattigvæsen.

Forstander Sejling ringede kraftigt med sin Klokke.